

MIN LILLEBROR ER
MUTANT

MIN LILLEBROR ER MUTANT

Tekst: Emil Blichfeldt

Illustrationer: Anna Degnbol

Redigering: Kira Moss og Susanne Blichfeldt

Korrektur: Trine Arleth og Camilla Friis

Layout: Anna Degnbol

Bogen er sat med Baskerville

1. udgave, 1. oplag

Tryk - PNB print Letland, 2017

ISBN: 978-87-93281-42-4

Illustration og opsætning er støttet med
midler fra Copydan tildelt af Autorkontoen
i Dansk Forfatterforening.

www.calibat.dk

DEDIKERET TIL
MIKKEL BLICHFELDT

EMIL BLICHFELDT

MIN LILLEBROR ER
MUTANT

CALIBAT

TEGNINGER AF:
ANNA DEGNBOL

KAPITEL 1 KLAMT STADS

Det var onsdag morgen, og Mads var lige så irriterende, som han plejede. Han var sur, fordi der ikke var noget mælk at hælde på havregrøden. Jeg var ligeglad og høvlede det klamme stads indenbords, mens jeg sms'ede med Zak.

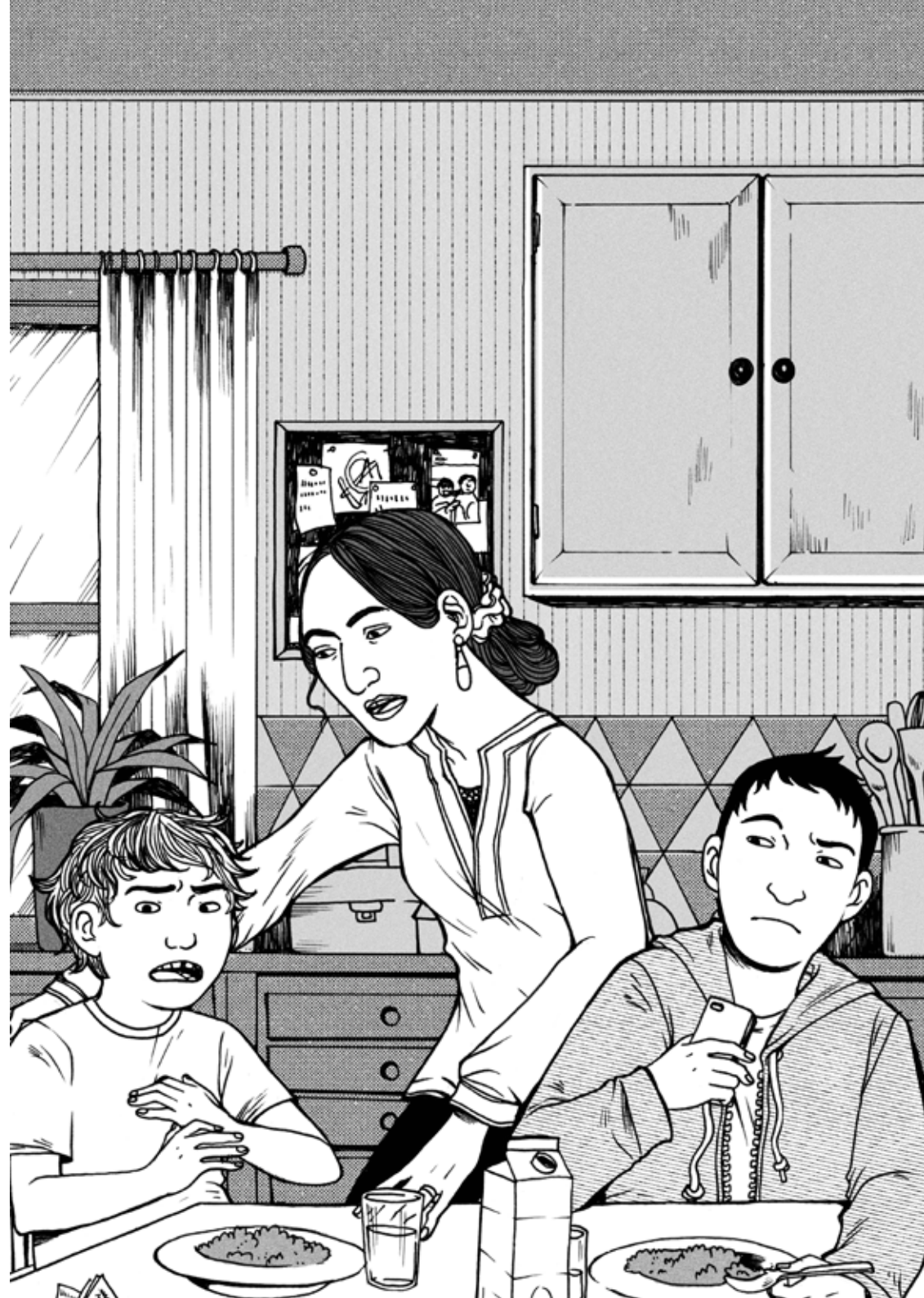
Zak ville høre, om jeg kunne spille computer efter skole – han var lige så hooked på Tank Wars som mig, og det kunne være megafedt at spille computer med ham senere.

Der var bare ét problem.

Jeg stirrede over på Mads, der hidsede sig op over den manglende mælk. Min mave snørede sig sammen, jeg skulle i hvert fald ikke nyde noget af, at mine venner kom hjem og så, hvor skør min lillebror var. Måske var han otte år, men han opførte sig som en på fire.

Han slog i bordet og kom til at ramme sin ske, så havregrøden fløj gennem luften og ramte mig. ”Slap nu af Mads, din fucking spasser,” skreg jeg, da det klistrede stads gled ned ad trøjen.

Mads var ligeglad, men mor stirrede surt over på mig. ”Jeg vil ikke høre dig kalde din bror spasser. Mads har Prader-Willi Syndrom. Desuden hedder det spastiker og ikke spasser.”

Jeg stirrede bare surt på hende uden at svare og rejste mig for at finde en ny trøje.

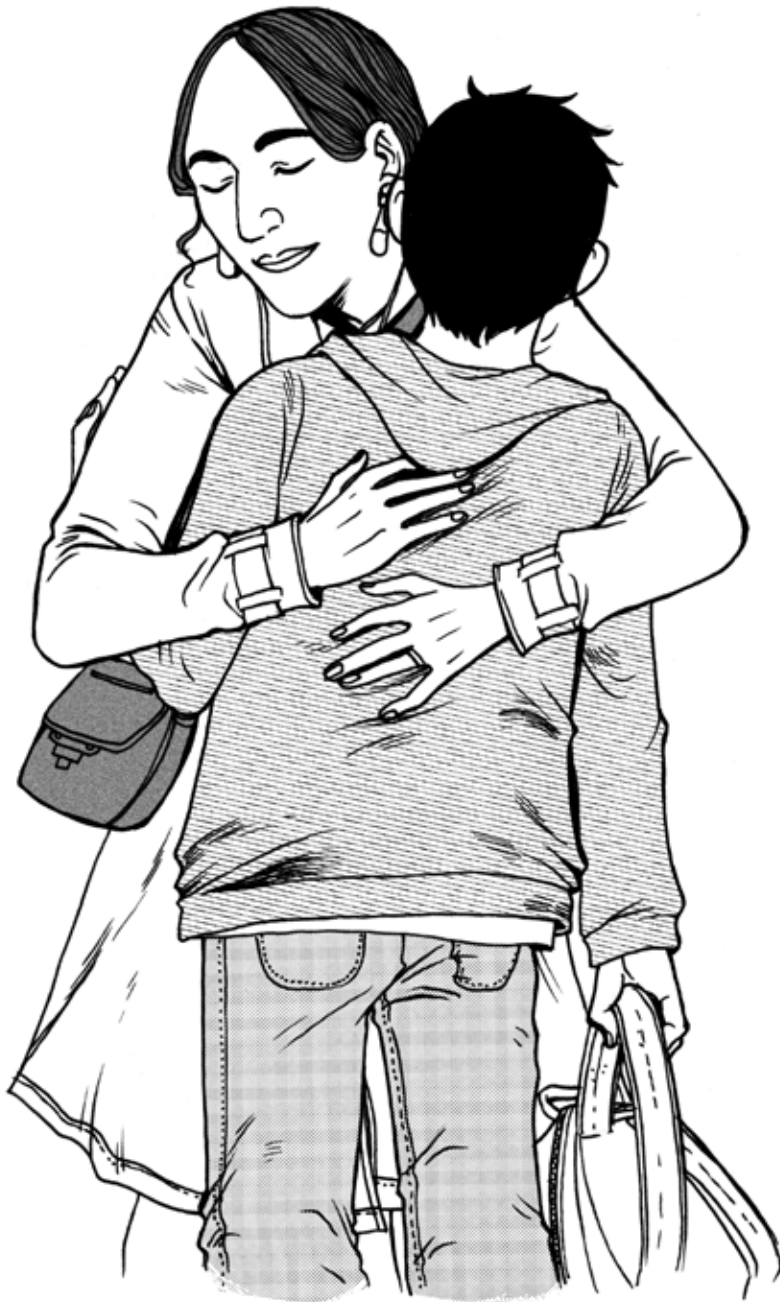
I baggrunden hørte jeg mor forklare Mads, at han fik yoghurt på grøden i stedet for mælk, og at det næsten var det samme.

Mads faldt straks til ro og spiste med stor appetit.

Jeg sukkede og mumlede: ”Hvor svært kan det lige være?”

Mor insisterede stadig på at forklare alting for Mads i stedet for bare at løse problemerne. Hun skulle jo bare have puttet yoghurt på med det samme.

KAPITEL 2 DET VÆRSTE

Da jeg kom ned ad trappen, stod mor og trippede, mens hun hev overtøjet på. ”Søde Ebbe, undskyld, jeg snerrede af dig. Jeg bliver bare så sur, når du taler grimt til Mads. Han kan jo ikke gøre for, at han er handikappet.”

Jeg trak på skuldrene uden at svare. Jeg var stadig sur og gad ikke tage imod hendes undskyldning.

Hun sukkede: ”Er du ikke sød at følge Mads i skole, jeg har rigtig travlt?”

Jeg gav hende mit stoneface og trak på skuldrene igen.

Hendes ansigt blev helt træt. Træt på den måde, det bliver, når hun bliver ked af det. Det var det værste, jeg vidste. ”Okay, mor, jeg skal nok følge ham. Jeg gider bare ikke holde ham i hånden.”

Hun gav mig et kram og sagde: ”Du skal holde ham i hånden på vej til skolen, så han ikke løber ud i trafikken. Du ved, hvordan han er, hvis han ser en flot motorcykel.”

Jeg sukkede: ”Okay, mor!”

Så smilede hun. ”Tak, skat – husk jeres madpakker.”

Jeg nikkede og lukkede døren efter hende.

KAPITEL 3 UD AD DØREN

Jeg sukkede og kiggede på mobilens skærm. Den var kvart i otte. Jeg havde brugt for meget tid på at sende sms'er til Zak for at overbevise ham om, at vi skulle game hos ham og ikke hos mig, men hvis vi skyndte os, kunne Mads og jeg stadig nå frem, før det ringede ind. "Er du snart klar, Mads?"

"Ja, ja Eb. Lige om snart. Jeg skal bare lige finde de rigtige sko. Nogen har gemt dem," sagde han med pibestemme og rodede videre i sin skokasse.

Jeg puffede blidt hans hånd til side. "Det er mor. Hun gemmer dine sneakers og håber, du tager de sunde sko på. Hun er lidt skør, hva'?"

Mads smilede. "Ja, hun er lidt skør hva', Eb?"

Jeg stod med hans sko i hånden, og han rakte forventningsfuldt foden frem. Jeg smilede til ham og stoppede den ene sneakers på foden. Jeg vidste godt, at mor ville have, han selv skulle tage sko på. Det kan han også godt, men Mads synes bare, det er rart, jeg gør det.

Jeg rejste mig op og vidste, vi havde travlt, men jeg vidste også godt, at det ikke nytter noget at hundse med Mads.

"Hvis vi skynder os, kan det være, vi kan nå at se en motorcykel nede ved den store vej."

"Jaaaa!" sagde Mads og sprang ud ad døren. Jeg nåede lige at gribe ham i jakken, mens jeg låste efter os. Jeg bed tænderne hårdt sammen og mumlede: "Please, lad der være en motorcykel eller bare en knallert, så Mads ikke får et flip."

KAPITEL 4 MOTORCYKEL?

Mads nærmest trak mig afsted på sine små ben. Det kan godt være, at hans muskler ikke er lige så udviklede som en normal otteårigs, men at gå er noget, han er god til.

”Hvornår kommer vi til motorcyklen?” spurgte han for femte gang på fem minutter.

Jeg trak på skuldrene. ”Det er jo ikke sikkert, vi ser en motorcykel.”

Mads trak hårdere. ”Men du sagde, der var en motorcykel ved den store vej!”

”Jeg sagde, der måske var en.”

Mads kiggede surt på mig. ”Nej, du gjorde ej!”

I det samme blev vores skænderi afbrudt af en dyb rumlen, der blev højere og højere. Snart efter kørte en stor motorcykel forbi os.

Mads smilede over hele ansigtet. ”Der kom den. Så du hvaffor en det var? Det var en Harley-Davidson. Ved du, hvor mange kubik den havde?”

”Kom, Mads, du kan fortælle det, mens vi går hen til skolen,” sagde jeg, mens jeg priste mit held.

Mads fulgte mig i adstadigt tempo. ”Det var en tusind kubik. Det er lige så meget som en Ford Mondeo.”

Jeg skulle lige til at skynde på ham, men greb mig i det. ”Hvis vi skynder os, kan du nå at fortælle det til din klasse.”

”Ja, det vil jeg gerne,” sagde

Mads og trak mig hen
mod skolen.

KAPITEL 5 SKOLEGÅRDEN

Jeg slap Mads' hånd, så snart vi kom ind i skolegården. Han så spørgende på mig og rakte ud efter min hånd. Jeg pegede hen mod trappen, hvor de andre elever var på vej ind ad skoleporten, og sagde: "Hvem kommer først?"

"Det gør jeg!" råbte han skingert og luntede så hurtigt, som han kunne, mod porten.

"Jeg er lige i hælene på dig!" sagde jeg og lod, som om jeg kæmpede for at følge med.

"Du kan ikke fange mig," grinede Mads og pustede op ad trappen, hvor Anna fra klassen kiggede skævt på os.

Jeg slog undskyldende ud med armene og gik hen til min pustende lillebror, der spurgte: "Vandt jeg et kram?"

Jeg kiggede hen på Anna, der stadig skævede til os, og jeg hviskede til Mads: "Du får et megakram, når vi kommer op i din klasse."

KAPITEL 6 KLASSEKRAM

Jeg skubbede døren til specialklassen op, og Mads fandt hurtigt sin plads. Han gik straks i gang med at fortælle om motorcyklen til sin klassekammerat Ella. Ordene fløj ud af munden på ham.

Ella stirrede bare træt på ham og råbte: "Holdt kæft, Mads Hansen." Hun var hverken morgenfrisk eller morgenflink.

Mads blinkede hurtigt og vred sine hænder. Ikke fordi han blev ked af Ellas udbrud, mere fordi han ikke fik lov at fortælle færdig.

Jeg gik hen til ham og sagde: "Kram?"

Han smilede og krammede alt, hvad han kunne.

"Hjælp, du maser mig flad!" råbte jeg for sjov, mens Mads lo og klemte endnu hårdere.

Ella lo også og skyndte sig hen for at hjælpe Mads med at klemme mig flad. Hun stirrede beundrende op på mig.

"Maser jeg dig også flad?"

"Ja, det er forfærdeligt," hylede jeg. "Hjælp mig!"

Straks kom to andre handikappede fra klassen. Leende begyndte de at kramme mig.

Den eneste, der sad ned var Anton, han var autist og ikke særligt glad for kropskontakt.

"Nu skal jeg hjælpe dig, Ebbe," sagde deres hjælpelærer Lene. Med et smil på læberne tog hun børnene i hånden. Og én for én fik hun dem ned at sidde.

Mads begyndte straks at forklare Lene om motorcyklen, mens jeg listede mig ud ad døren.

KAPITEL 7 FOR SENT

Da jeg kom ned til min egen klasse, havde klokken ringet, og jeg listede mig stille ind ad døren.

Jørgen fangede mit blik over brillekanten. Han sagde ikke noget, men krydsede mig bare af. Selvom han kan være skrap, er han en flink lærer. Han ved godt, at jeg nogle gange kommer for sent, fordi jeg følger Mads i skole.

Øjeblikket efter, jeg fik sat mig og fisket bøgerne frem, åbnede døren igen, og Zak dingled ind. Han sprang en bobbel og hev stolen ud ved siden af mig.

Jørgen skubbede brillerne på plads. ”Du kommer fem minutter for sent Zak. Du får fravær!” Jørgen ventede ikke på, at Zak skulle svare, han fortsatte bare med at undervise.

Zak så bare bistert på ham og mumlede, mens han satte sig ned. ”Totalt unfair, jeg kan sgu da ikke gøre for, at min cykel var flad og skulle pumpes!”

Jeg lænede mig ind til ham. ”Bare sig det med cyklen til ham i pausen, så sletter han nok dit fravær. Jeg kom også lidt for sent, fordi jeg skulle følge min lillebror i skole, og jeg fik ikke fravær.”

Zak kiggede skævt på mig. ”Ham spasseren?”

Jeg kunne mærke, jeg blev helt bleg. Ingen skulle kalde min lillebror for spasser. Jeg hvæsed: ”Det hedder spastiker og ikke spasser. Min lillebror har Prader-Willi Syndrom, det er ikke det samme!”

Før Zak kunne svare mig, slog Jørgen med pegepinden mod tavlen. ”Ebbe! Er du i gang med at fortælle Zak noget, der er mere interessant end min undervisning?”

Alle i klassen stirrede på mig, og i det samme gik døren op.

KAPITEL 8 MADPAKKEN

Døren blev åbnet udefra. Lene stak sit hoved ind, og Mads stod i baggrunden. ”Undskyld, vi forstyrrer, men må jeg lige låne Ebbe et øjeblik?”

Jørgen tøvede et sekund, mens han stirrede overrasket fra Lene til mig.

Det var for lang tid for Mads. Han kom hylende ind i klassen. ”H-hvor er min m-madpakke? Har du min m-madpakke, Eb?”

Jeg stod med åben mund og vidste først ikke, hvad der skete. Så blev jeg helt rød i hovedet, da det gik op for mig, hvad der var sket. Jeg havde sms'et så meget med Zak, at jeg havde glemt madpakkerne. Hvis der var noget, der kunne gøre Mads helt hysterisk, så var det, hvis der ikke var styr på hans mad.

Jeg skyndte mig hen til ham og hviskede: ”Jeg skal nok få fat i den,” men Mads var utrøstelig og forstod ikke, hvorfor den ikke var i tasken.

Jeg mærkede, hvordan alle kiggede på os, og jeg hev Mads ud på gangen, mens han hylede, og Lene rynkede bryn over min hårde behandling.

Jeg tog Mads om skuldrene og skulle lige til at ryste ham, men jeg tog mig i det. I stedet sagde jeg: ”Bare rolig, Mads, jeg henter din madpakke lige med det samme.”

”D-den skal være i tasken nu! Du skal hente den nu!”

”Bare rolig, Mads, jeg løber hele vejen.”

Før Mads kunne svare, åbnede døren igen. Det var Zak. ”Hey Mads, Ebbe behøver ikke løbe. Han sidder bare bag på min cykel. Den er superhurtig, næsten som en motorcykel.”

Mads holdt øjeblikkeligt op med at hyle. ”M-må jeg se din cykel?”

KAPITEL 9 RUGBRØDSMOTOR

Zak smilede og drejede sin kasket. ”Klart du må se den, Mads.” Derefter gik han ned ad gangen og så sig kort over skulderen. ”Kommer I?”

Mads kiggede på mig, jeg kiggede på Lene. Hun nikkede og smilede. ”Gå I bare i forvejen til cyklen, så siger jeg det lige til Jørgen, men I cykler ikke, før jeg kommer ned til Mads.”

Jeg smilede tilbage og greb Mads’ hånd. ”Kom, Mads, det bliver spændende, om den ligner en ægte motorcykel.”

Mads luntede begejstret efter Zak og råbte: ”Ligner den en ægte motorcykel?”

Zak trak på skuldrene og smilede skævt til Mads. ”Hvordan skal den se ud for at ligne en rigtig motorcykel?”

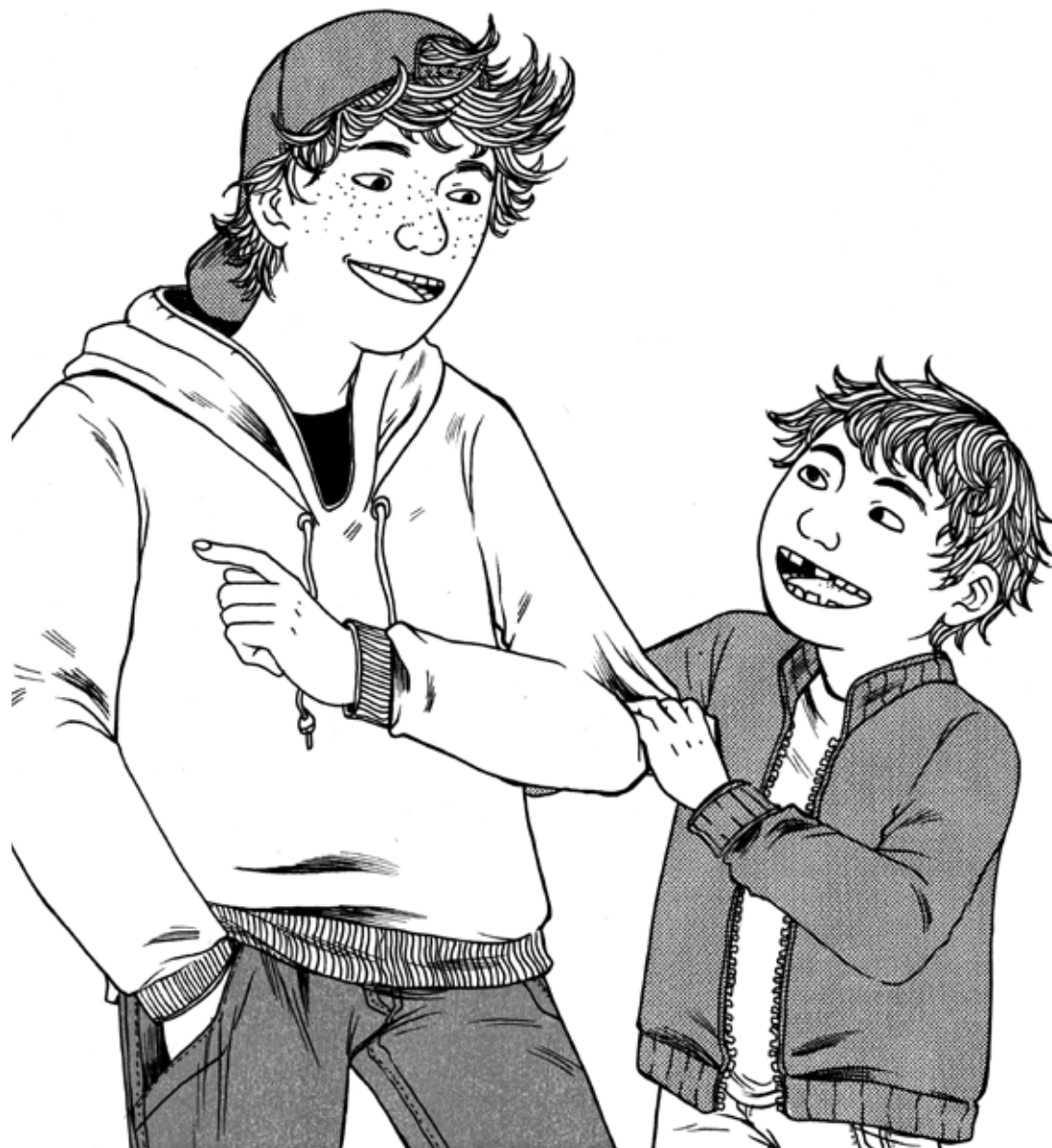
”Har den en motor?”

Zak grinede. ”Det er mig, der er motoren. Jeg er en rugbrødsmotor.”

Mads grinede sit hakkende grin og gned sine hænder. Han lignede absolut ikke en almindelig dreng, snarere en lille tosse. Min mave snørede sig sammen, men Zak smilede bare videre, skubbede døren op ud til gården og sagde: ”Til gengæld har den et udstødningsrør og en tank med flammer på.”

Mads hev ham begejstret i armen, så snart vi kom ud i den tomme skolegård. ”Er vi der snart?”

”Jeps, vi skal bare lige ud til cykelstativerne.”

KAPITEL 10 CYKLEN

Vi gik langs cyklerne, mens Mads hele tiden pegede og spurgte:

”Er det den?”

Da han spurgte for tiende gang, havde jeg lyst til at råbe ad ham. Det var vildt irriterende, at min bedste ven så, jeg havde en tosset lillebror, men Zak rystede bare på hovedet og sagde:

”Niksen-biksen. Den kommer derhenne!”

Mads så lidt skuffet på den. ”Den ligner mest en cykel. En flad cykel.”

”Bare vent, til der kommer motor på cyklen,” sagde Zak. Han snuppede pumpen fra bagagebæreren og pumpede cyklen.

Da han var tilfreds, sprang han op og kiggede spørgende på mig. ”Må jeg give ham en lille tur i gården?” Zak skubbede til mig. ”Står du og sover?”

Jeg glemte helt at svare. I stedet stod jeg og smilede. Jeg var bare så lettet over, at Zak ikke syntes, at Mads var en tosse. Jeg nikkede. ”Bare han får lov til at låne din cykelhjelm, og så løber jeg ved siden af.”

Zak nikkede og vendte sig mod Mads. ”Vil du have en lille tur i skolegården?”

Mads nikkede begejstret, fik hjelmen på og så gav Zak den gas. Legetøjs-lydpotten knurrede på den helt rigtige måde, mens vi hujende kørte rundt i skolegården.

Lene kom ud og prøvede at se skrap ud. ”I larmer lidt for meget, drenge, alle kan høre jer.”

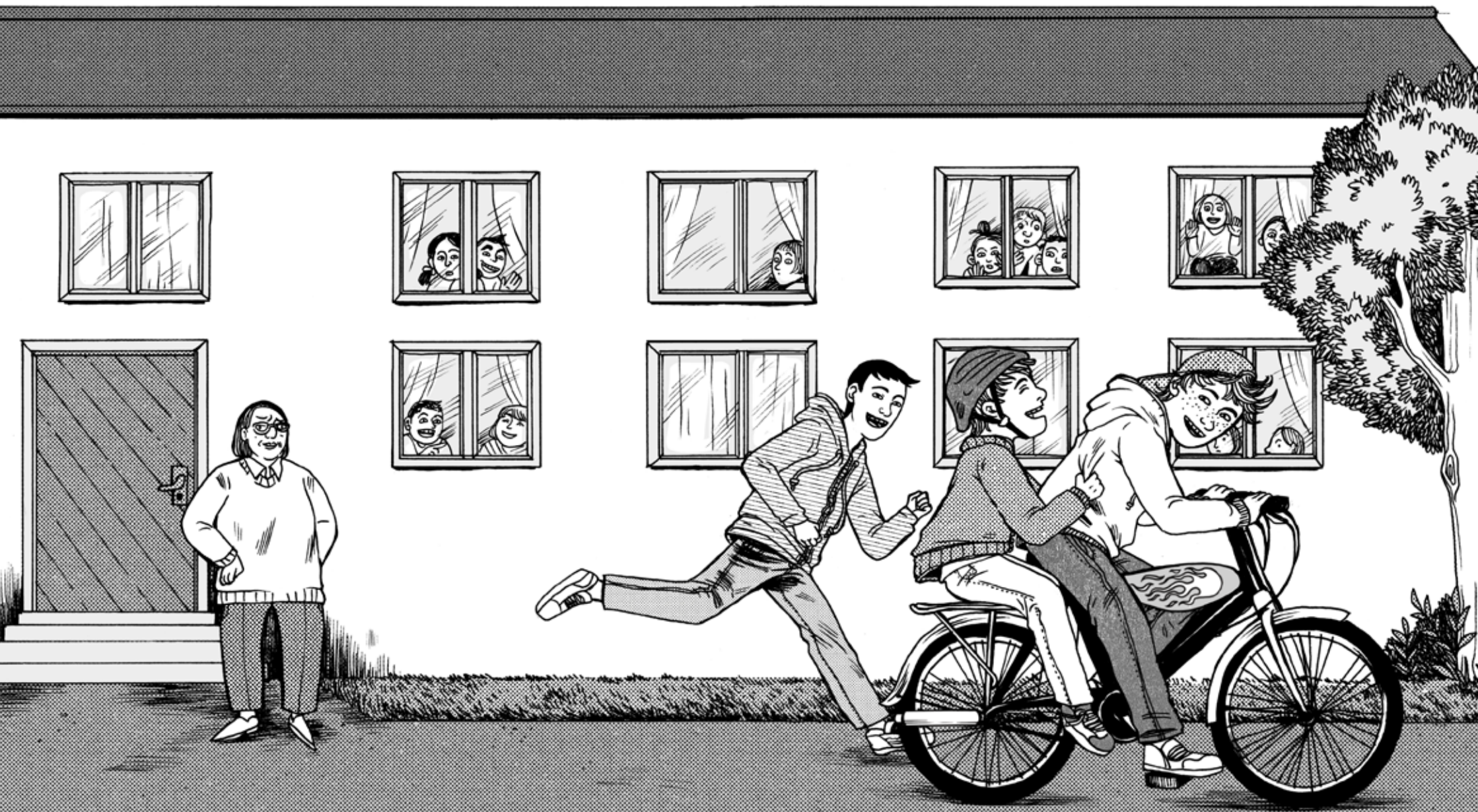
Jeg kiggede op og så ungerne fra de små klasser. De stod og stirrede ud af vinduerne. Alle kunne se, at jeg fjollede rundt med min tosse-lillebror. Jeg kunne være kravlet ned i et hul, men Zak var ligeglad.

”Kom, Mads, vi vinker til dem.”

Mads grinede sit alt andet end normale grin og vinkede sammen med Zak.

De små elever vinkede glade tilbage. Der var ingen, der pegede fingre ad Mads. Sekundet efter vinkede jeg også.

Lene rystede på hovedet af os. ”Se at komme afsted, I to tosser, så går Mads og jeg op i klassen.”

KAPITEL 11 KNUDER I MAVEN

Vi larmede ned ad gaden. Zak cyklede, mens jeg sad bagpå.

”Så du deres ansigter, da vi vinkede?” grinede Zak.

Jeg grinede tilbage, ”ja, de troede, vi alle tre var tossede, ikke bare ...” Jeg bremsede mig selv og mærkede knuden i maven komme tilbage.

”Han er sgu ok, selvom han er lidt mærkelig, ham din lillebror,” sagde Zak, som om han kunne læse mine tanker.

Jeg mærkede knuden i maven løsne sig op en smule. Jeg var glad for, at vi kørte afsted, for jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare. Selvom det var megafedt, at Zak syntes, Mads var ok, så vidste Zak bare ikke, hvordan det var at leve sammen med en mærkelig lillebror. En bror, man hele tiden skal tage hensyn til. En bror, man hele tiden skal gøre noget for. En bror, der ikke kan gøre noget for én ...

”Så er vi der næsten,” råbte Zak og afbrød mine tanker.

”Har I fået ny nabo?” råbte han.

Jeg kiggede forbi ham og så, at salgsskiltet foran nabohuset var væk. I stedet holdt der en stor motorcykel i indkørslen.

KAPITEL 12 ÆGTE MOTORCYKEL

Zak lavede bremsepor hen ad asfalten, så jeg bumpede op i ryggen på ham.

”Øj, den er fed mand!” sagde han og pegede på den store motorcykel, der til forveksling lignede den, Mads og jeg så i morges.

Jeg smilede stort. ”Så bliver Mads glad!” Jeg hoppede af cyklen og løb ind efter madpakkerne.

Da jeg kom ud igen, stod Zak og snakkede med en mand, der var tatoveret ned ad armene. Det gøs i min mave. Var Zak ved at få en skideballe? Så grinede de begge, og jeg gik hen til dem.

Zak kiggede op. ”Det er ham, der er din nabo.”

Den skaldede mand vendte sig mod mig, smilede varmt bag sit store skæg og rakte sin tatoverede hånd frem til hilsen.

”Goddag knægt, jeg er din nye nabo, Egil.”

”G-go’ dag, Egil.”

Han holdt mig i hånden og så afventende på mig.

Zak pegede på mig. ”Ham den forvirrede hedder Ebbe, og hans lillebror hedder Mads. Han er helt vild med motorcykler.”

Jeg lo nervøst. ”Ja, hvis du også havde haft en hund, så var han blevet totalt lykkelig.”

Egil smilede skævt bag det store skæg. ”Så bliver han nok glad senere i dag, når min hund kommer.”

Jeg smilede stort til Egil og slog ud med madpakkerne. ”Fedt mand, glæder mig til at se den i eftermiddag. Nu skal vi tilbage til skolen.”

Egil nikkede og gik tilbage til huset, mens Zak og jeg sprang op på cyklen.

KAPITEL 13 OPGAVER

Vi kom tilbage til skolen uden problemer og fik givet Mads sin madpakke. Nede i min egen klasse var første time færdig, og vi sneg os ind i pausen mellem timerne. Mie og Anna hviskede og kiggede på os. Jeg så ned i bordet og spekulerede på, om de snakkede om min mærkelige lillebror.

Mens de grinede, kom jeg til at tænke på, at jeg ikke havde fortalt den nye nabo, at min lillebror var handikappet. Øv, hvor var jeg dum. Det havde været meget smartere, hvis jeg havde forberedt ham. Nu ville han måske ikke kunne lide ham, fordi han ikke forstod, hvorfor han var så sær. Ved det andet bord holdt pigerne op med at hviske, fordi vores dansklærer, Hanne, kom ind.

Hun begyndte straks at tale om ugens mundtlige opgave. Jeg tegnede på mit bord og hørte kun halvt efter, men skyndte mig at se op, da Zak skubbede til mig. Hanne kiggede direkte på mig. ”Forstod du opgaven, Ebbe?”

Jeg nikkede og gentog det, som Zak hviskede: ”Ja, i morgen skal vi alle sammen fortælle om vores ... familie ... foran hele klassen.” Jeg sank en klump, da det gik op for mig, hvad jeg lige havde sagt.

Hanne nikkede og stirrede irriteret på Zak. ”Tak, Ebbe, og i morgen regner jeg med, at du kan fortælle uden Zaks hjælp. I kan bruge resten af timen på at forberede jer.”

Jeg nikkede og stirrede skræmt ud i luften.

Resten af dagen gik hurtigt, mens de andre talte om, hvad de ville sige. Jeg ville bare hjem, og det kunne kun gå for langsomt.

KAPITEL 14 KUJON

Jeg rystede på hovedet. "Nej, Zak, jeg magter ikke at spille Tank Wars i dag. Jeg skal hjem og få styr på alt det med den nye nabo."

Zak trak på skuldrene. "Jeg kan da bare komme med ..."

Jeg rystede på hovedet og så ned i gulvet. "Vi gør det en anden dag, Zak. Nu skal jeg op og hente Mads." Før han kunne nå at svare, løb jeg op ad trappen og følte mig som en kujon.

Mads var træt, da jeg kom ind i klassen. Han var tydeligvis helt brugt og trængte bare til at komme hjem og se noget tegnefilm. Jeg gik helt hen til ham og strøg ham over armen. "Vi har fået nye naboer."

"Hvilken bil har de?" spurgte han distræt, mens han systematisk pakkede sin taske.

"Jeg tror ikke, han har en bil, han har noget andet."

Mads så spændt på mig. "Hvaffor noget andet?"

"Den nye nabo har en motorcykel."

Mads strålede som en lille sol, da vi stormede ud af skolen.

KAPITEL 15 SUR FAR

Forpustet kom vi hjem. Og vi var ikke de eneste, der var kommet hjem. Fars bil holdt i indkørslen, og far stod over for Egil. Hverken far eller Egil så glade ud.

Far pegede på en stor, knurrende hund, der stod ved siden af Egil.

Så råbte far: ”Det kan ikke passe, at du lader din køter løbe frit rundt og lave lort midt i min indkørsel. Nu er mine fine sko smurt ind i lort. Hvad har du tænkt dig at gøre ved det?”

Egils ansigt var helt rødt, og hans muskler svulmede. Han lignede bestemt ikke en, der skulle til at sige undskyld, men før han nåede at gøre noget, stormede Mads frem.

Han løb lige hen til den store, knurrende hund og stillede sig med siden til den. Han spurgte Egil med lykkelig stemme: ”Hvor er den bare sød, din hund. Hvad er det for en slags?”

Egil lignede pludselig en punkteret ballon, og det samme gjorde far.

”Det er en slædehund, knægt. Du skal passe på, den kan godt bide, hvis den bliver forskrækket.”

Far så pludselig ikke længere vred ud, han så bare nervøs ud. Han kunne godt være hidsig, men han elskede Mads og ville gøre alt for, at han skulle være tryk.

Den store hund nærmede sig Mads med åbent gab.

KAPITEL 16 STOR HUND

Før nogen kunne gøre noget, skete der noget, der fik os alle til at stirre med åben mund.

Hunden slikkede Mads på hånden og sagde en lille venlig lyd. Mads glemte alt om os andre og pludrede løs til hunden med sin spinkle stemme.

Jeg smilede lettet. Nårh ja, det vidste jeg da godt, ville ske. Jeg gik hen til far og Egil, der stod som lammede. ”I skal ikke være bekymrede. Mads kan noget med dyr. Det er ligesom, når I er på rideskolen, far, selv de hidsige heste kan li’ ham.”

Far nikkede og smilede stolt til Egil. ”Ja, selvom han er handikappet, så kan han noget helt særligt med dyr.”

Egil smilede tilbage, mens han stirrede på den store hund, der havde væltet sig om på ryggen og lod sig nusse på maven. ”Hæ, det er sgu imponerende. Topsy er ellers lang tid om at blive tryk ved fremmede, slædehunde er lidt vilde. Det er sgu næsten, som om din knægt har superkræfter.”

Far strålede, som om han lige havde fået lønforhøjelse. Ligesom jeg bliver han vildt glad, når folk taler pænt om Mads.

Egil kløede sig i skægget. ”Beklager det med lorten. Topsy skal bare lige lære kun at skide i vores egen have.”

Far slog ud med armene. ”Pyt med det, jeg har bare haft en dum dag på kontoret.”

Egil nikkede og smilede lunt bag skægget. ”Men der er noget, jeg må spørge om ...”

KAPITEL 17 GRILL OG ØL

Far kiggede afventende på Egil. Egil smilede skævt bag skægget.

”Har du og din familie ikke lyst til at komme ind og grille i aften?

Så giver jeg pølser og øl, så kan I fortælle lidt om kvarteret ...”

”Grill og øl? Det siger vi ikke nej til, vel drenge?”

Jeg smilede. ”Især ikke hvis vi kan få sodavand i stedet for øl.”

Egil nikkede. ”Tag du også bare din kammerat med, det skal nok blive hyggeligt, nu, hvor din lillebror har fået os gamle tosser ned på jorden.”

Jeg nikkede tilbage. Pludselig faldt alle brikkerne på plads. Egil sagde noget, der var helt rigtigt. Pluselig kunne jeg se, at min lillebror ikke bare var til besvær. Han var ikke bare en, der højest var sød. Nej, han var også en, der kunne gøre noget for mig, på sin egen helt særlige måde. Han har nemlig ikke kun én superkraft. Det er ikke kun dyr, han kan gøre venlige. Jeg stirrede over på Egil og far, der snakkede og lo på den måde, voksne mænd gør, når de glemmer, de er voksne. Min lillebrors anden superkraft er at gøre mennesker glade.

Det er bare nogen gange, jeg glemmer det. Mit smil voksede endnu mere, og jeg vidste præcist, hvad jeg skulle fortælle klassen i morgen, men det var først i morgen, nu skulle jeg have fat i Zak.

Zak kom over, og vi nåede at spille Tank Wars en times tid, før vi skulle grille.

Mads spurgte mor, hvor mange pølser han måtte få. Hun gav ham en sukkerfri sodavand, hun havde taget med, et stykke groft brød og en pølse.

Jeg kunne se, Egil skulle til at sige, han godt måtte få flere, men far skyndte sig at forklare ham, at Mads kunne spise tyve pølser, hvis det skulle være. Far fortalte, at det var en del af Mads' handicap, at han ikke kunne styre, hvor meget han spiste, så han skulle have bestemte portioner for ikke at blive tyk.

Egil nikkede tænksomt, og da Mads var færdig med sin pølse, satte Egil ham op på motorcyklen, startede den og drejede på gashåndtaget, så motorcyklen brølede. Mads hvinede af fryd, og Egil lovede ham, at når han blev større, skulle han få lov at få en tur.

